

ΜΙΑ ΑΡΡΩΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

κάνη με κάποιο κακούργο ασφαλώς, έρριξε μια κραυγή τρόμου κι' έκανε ασυναισθήτως ν' ανοίξη τὸ συρτάρι γιὰ νὰ πάρη τὸ πιστόλι της, σπάζοντας ἔτσι τὸ νύχι της, καθώς χτύπησε τὸ δάχτυλό της στὸ τραπεζάκι. Μὰ ἡ συγκίνησίς της ἦταν μεγάλη, ἀπότομη, συγκλονιστική κι' ἔτσι ἡ καρδιά της δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη...

...Ὁ λόρδος Κάμπελ, ὅπως σὰς εἶπα, ἔκανε πάρα πολὺ τὸν ἔξυπνο. Ἐδειχνε τάχα πὼς δὲν ἤθελε νὰ γίνη ἡ νεκροψία, γιὰ νὰ μᾶς κάνη νὰ ὑποθέσουμε μιὰ δηλητηρίασι. Θὰ γινόταν τότε ἡ νεκροψία, δὲν θὰ ἀνεκαλύπτετο τίποτε κι' ὁ λόρδος Κάμπελ θὰ ἦταν πειὰ ἀνώτερος κάθε ὑποψίας.

...Μὰ ἔπειτα θυμήθηκε πὼς εἶχε μαζί του τὸ κλειδάκι τοῦ συρταριοῦ. Θέλησε λοιπὸν νὰ τὸ βάλῃ στὴ θέσι του κι' αὐτὸ τὸν πρόδωσε...

Κι' ὁ ντέτεκτιβ συνεπλήρωσε:

— Φαντάζομαι τώρα τί θὰ ποῦν οἱ συνήγοροί του στὸ δικαστήριο... Ὅτι ἐπρότεινε τὸ ὄπλο του χωρὶς νὰ πυροβολήσῃ... Ὅτι φοβέρισε χωρὶς νὰ πληγώσῃ... Κανείς ὅμως δὲν θὰ κάνη λόγο γιὰ τὴν ἀρρωστή καρδιά τῆς λαίδης Κάμπελ. Κι' αὐτὴ ἡ περίπτωση εἶνε μιὰ δολοφονία ὄχι μὲ φονικὸ ὄπλο, ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο!...

ΤΖΩΡΤΖ ΦΙΛΙΠΣ

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

Ἄ, εἶνε τρομερὸ νὰ ζῆ κανείς ὀλομόναχος καὶ δυστυχισμένος! ψιθύρισε ὁ Ντυπὸν μ' ἕνα στεναγμό.

Κ' ὕστερα συζήτησαν γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα, γιὰ τὰ παιγνίδια τοῦ παιδιοῦ καὶ γιὰ τὸ μέλλον του. Ὅστόσο ὁ Ντυπὸν δὲν τῆς ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθεια. Τῆς εἶπε ὅτι ἦταν δικό του παιδί κι' ὅτι τὸ ἀνάτρεφε αὐτὸς γιατί εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα του.

Ἡ Μαρσέλ κι' ὁ Ντυπὸν χώρισαν ἀργά, μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ συναντηθοῦνε πάλι. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐξακολούθησε μέχρι τῆς μέρας πού ὁ ἔρωτας τρύπωσε στὴν καρδιά τους.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι σὰς ἀγαπῶ, τῆς εἶπε ὁ Ἄνρὺ μιὰ Κυριακή. Δὲν ξέρω ἂν θὰ θέλατε νὰ γίνετε ἡ δευτέρα μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἡ Μαρσέλ ὅμως ἔκρυψε μέσα στὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Λοιπὸν; τὴν ρώτησε πάλι ὁ Ἄνρὺ.

Ἐκείνη ἔσφιξε τότε μὲ τρυφερότητα τὴν Νινέτ στὴν ἀγκαλιά της καὶ ψιθύρισε:

— Ναι, ναι, θὰ ἤθελα νὰ κρατήσω γιὰ πάντα κοντά μου τὴν Νινέτ. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς κάνω εὐτυχισμένο γιατί εἴσαστε καλὸς καὶ γιατί κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα σὰς ἀγάπησα.

Κι' ἔτσι ὁ Ντυπὸν παντρεύτηκε τὴν Μαρσέλ κι' ἔγιναν ἕνα εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο. Ὅστόσο ὅμως ποτὲ δὲν ἔμαθε ὅτι παντρεύομενος τὴν Μαρσέλ εἶχε δώσει στὴν Νινέτ τὴν πραγματικὴ μητέρα της.

ΖΩΡΖ ΜΩΡΕΛ

Η ΣΑΡΡΑΚΗΝΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

τους. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ἡ Παρθένοσ τοῦ Γουλιέλμου εἰσάκουε μιὰ προσευχή. Ἦταν λοιπὸν ὀλοφάνερο πὼς εἶχε λυθῆ ἀπὸ τὰ μάγια. Ἡ Τουανὸν, χαρούμενη, βγήκε γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ στοὺς γείτονες τὴν καλὴ εἶδησι. Στὸ δρόμο της συνάντησε τὸν Γουλιέλμο πού τὴν ζήτησε τόσο εὐγενικά σὲ γάμο ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἀποκριθῆ ὄχι.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ Παρθένοσ τοῦ Γουλιέλμου δὲν ἔπαψε νὰ κάνη ἕνα σωρὸ θαύματα. Καὶ πρόσεξαν σὲ λίγο ὅτι τὰ μάτια της, πού ἦσαν μακρὰ καὶ μαῦρα, εἶχαν γίνῃ πιὸ στρογγυλά καὶ σχεδὸν γαλάζια, ὅτι τὸ κατακόκκινο σὰν κεράσι στόμα της εἶχε γίνῃ πιὸ χλωμό κι' ὅτι ὅλο τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι πιὸ ἀγνή, εἶτε γιατί εἶχε φύγει ὁ διάβολος πού κατοικοῦσε μέσα στὸ ἄγαλμα, εἶτε γιατί εἶχε ἐπιδράσει σ' αὐτὸ ὁ χρόνος κ' ἡ φθορά.

ΖΥΛ ΛΕΜΑΙΤΡ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

Εἶνε θαυμάσιο τὸ πὼς συνεννοοῦμεθα ἐμεῖς οἱ σκύλοι...

...
Ὄφ! τελειώσαμε γιὰ σήμερα. Ξαναγυρίσαμε μὲ τ' αὐτὰ κατεβασμένα, μὲ τὸ σακκίδιο ἀδειανό, σὲ δυὸ μέτρων ἀπόστασι ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Ὁ ἀφέντης πρῶτος κι' ἐγὼ πίσω...

Ὁ ἀφέντης κάθεται στὴν τραπεζαρία. Ἐγὼ πλαγιάζω πίσω ἀπ' τὴν πόρτα μὲ τὸ μουσοῦδι μου ἀνάμεσα στὰ σκέλια μου.

Ἄναστενάζει... Ροχαλίζω...

Ἡ κυρία πηγαινοέρχεται γελώντας εἰρωνικά, εἰς βάρος μας χωρὶς ἄλλο.

Σὲ κάποια στιγμή βγάζω, χωρὶς νὰ θέλω, μὲ τὸ στόμα κλειστό, μικρὲς πνιγμένες κραυγές.

— Γουάβ... Γάβ... Γάβ...

— Ὁ φτωχὸς ὁ Ἄζορ, λέει ὁ ἀφέντης μου μὲ οἶκτο, δεινυρεῖται πὼς κυνηγᾷ ἕνα λαγό.

Ἐνα λαγός;.. Ὁχι, δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος...

Ὀνειρεύομαι πὼς εἶμαι μὲ τὸν Μεντόρ καὶ ξεκαρδιζόμαστε στὰ γέλια, βλέποντας τοὺς ἀφεντάδες μας νὰ γυρίζουν μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ σακκίδια ἀδειανὰ ἀπ' τὸ κυνήγι...

ΖΥΛ ΡΙΒΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

Ὁ σέρ Ἐλλυ Κάντορ ἔχει στὴ Βαγδάτη ἕνα παραμυθένιο παλάτι, καὶ στὴ Σαγκάη τὸ περίφημο ἐκεῖνο μέγαρο, τὸ ὁποῖο λένε «Μαρμαρένιο Παλάτι» καὶ τὸ ὁποῖο, μολονότι θρῖσκεται στὴν καρδιά τῆς πόλεως, εἶνε περιστοιχισμένο ἀπὸ μεγάλους κήπους.

Ὁ σέρ Ἐλλυ δέχτηκε κάποτε στὴν ἡγεμονικὴ αὐτὴ κατοικία του τὸν Δαλαϊλάμα, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε στὸ Θιβέτ. Εἶχε στήσῃ πρὸς τιμὴν του ὀλόχρυσο θρόνο καὶ εἶχε στρώσει γιὰ νὰ πατήσῃ τοὺς πολυτιμότερους τάπητας πού ὑπάρχουν στὸν κόσμο.

Ἐπίσης καὶ τὸ σπίτι πού παραχώρησε στὸν Νεγκούς στὸ Λονδίνο εἶνε ἀμυθήτου πολυτελείας.

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΩΝ ΓΙΑΓΚΗΔΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 36)

προφήτης ὑποστηρίζει ὅτι ἡ θεϊκὴ συγγνώμη ἐξαγοράζεται μὲ λίγα δολλάρια. Κάθε ἄνθρωπος λοιπὸν μπορεῖ νὰ ἀμαρτήσῃ, φτάνει μόνον νὰ ἔχη νὰ πληρώσῃ τὰ δολλάρια πού χρειάζονται γιὰ νὰ συχωρεθῆ!

Ἡ ἀνατριχιαστικὴ ἐπίσης διασκεδάσεις τῆς Ἀμερικῆς, ἡ εὐθυμὴ ζωὴ της καὶ ὁ φοβερὸς θόρυβος ἔχουν τὰ τραγικὰ θύματά των. Καὶ γι' αὐτὸν τὸ λόγο στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν σήμερα οἱ περισσότεροι τρελλοὶ καὶ οἱ πολυπληθέστεροι ἀνισόρροποι. Αὐτοὶ λοιπὸν ἔχουν δημιουργήσει, ὅπως ἀναφέραμε, τοὺς ἀμερικανισμούς, πού δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μοντέρνες τρέλλες.

ΤΖΩΝ ΦΟΡΕΣΤΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΗΣ

Ὁ μαρκήσιος ντέ Βιὸν ἦταν κατεστραμμένος ὅταν παντρεύτηκε μὲ τὴν κόρη ἑνὸς νεοπλοῦτου καὶ πήρε ἑκατομμύρια προῖκα. Ἄλλὰ ἡ νέα μαρκησία ἦταν τόσο ἄσχημη, ὥστε ὁ σύζυγος δὲν εἶχε ἄλλη σχέσι μαζί της ἀπὸ τὴν εἰσπραξιῶν εἰσοδημάτων της. Ἄλλὰ μιὰ ἡμέρα ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ γυναίκα του παρ' ὄλη τὴν ἀσχήμια της τοῦ ἦτο ἀπιστή. Συνένοχός της ἦτο ἕνας νεαρὸς οἰκογενειακὸς τους φίλος. Ὅλοι περίμεναν τότε νὰ θυμώσῃ ὁ μαρκήσιος καὶ νὰ γίνῃ φόνος ἢ θορυβῶδες σκάνδαλο. Ἄλλὰ ἐκεῖνος εἶπε ἀπλῶς μὲ τὸν βαθυτερο οἶκτο στὸν φίλο τῆς συζύγου του:

— Πῶς; Ἐσεῖς; Εἶνε δυνατόν; Χωρὶς νὰ εἴσθε ἀναγκασμένος;